

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Markéty Lehké, Ph.D., a soudců Mgr. Václava Trajera a Mgr. Ladislava Vaško ve věci

žalobkyně: M. N., narozená „X“,
bytem „X“,
zastoupená Mgr. Jaroslavem Topolem, advokátem,
sídlem Na Zlatnici 301/2, 147 00 Praha 4,
proti
žalovanému: **Krajský úřad Ústeckého kraje**,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, č. j. 4010/DS/2015, JID: 128387/2015/KUUK/Bal,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Ústeckého kraje ze dne 22. 9. 2015, č. j. 4010/DS/2015, JID: 128387/2015/KUUK/Bal, **se pro vadu řízení zrušuje** a věc **se vrací** žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni náhradu nákladů řízení ve výši 11 228 Kč do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku.

O d ů v o d n ě n í :

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

1. Žalobkyně se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhala zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 22. 9. 2015, č. j. 4010/DS/2015, JID: 128387/2015/KUUK/Bal, jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Ústí nad Labem (dále jen „magistrát“) ze dne 21. 4. 2015, č. j. MM/OK/PD/75026/14/R. Tímto rozhodnutím magistrát uznal žalobkyni vinnou, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), nezajistila, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích, a tím se dopustila správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, kdy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích bylo hlídkou Městské Policie Ústí nad Labem zjištěno, že se dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, neřídil pravidly provozu na pozemních kuminikacích, neboť zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Za uvedený správní delikt byla žalobkyni uložena pokuta 300 Kč a zároveň jí bylo uloženo nahradit paušální náhradu nákladů řízení 1 000 Kč. Žalobkyně se současně v žalobě domáhala toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobkyni náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V žalobě žalobkyně uvedla, že řízení o správním deliktu bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, když magistrát zahájil řízení, aniž učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku. Pokud žalobkyně na výzvu k úhradě dlužné částky nereagovala, správní orgán měl za povinnost pokračovat v šetření přestupku; jen takový postup by byl konformní s § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu a odůvodnil by následné odložení věci dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o přestupcích“). Prosté poučení o možnosti sdělit totožnost řidiče ve výzvě dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jakožto neformální přepis, nemůže v žádném případě nahrazovat autoritativní stanovení povinnosti provozovateli vozidla sdělit totožnost řidiče. Z § 125h odst. 5 zákona o silničním provozu jednoznačně vyplývá, že zákonodárce nepovažuje vydání výzvy k úhradě určené částky za šetření přestupku, když ukládá správnímu orgánu pokračovat v šetření přestupku poté, co na výzvu k úhradě určené částky nebylo reagováno. Pokud by magistrát žalobkyni ke sdělení totožnosti řádně vyzval, žalobkyně by magistrátu totožnost řidiče sdělila.
3. Žalobkyně dále namítla provedení dokazování mimo ústní jednání a porušení zásady ústnosti a bezprostřednosti. Žalobkyně u této námítky především argumentovala tím, že správní delikty spadají do pojmu „trestních obvinění“ ve smyslu čl. 6 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), kdy osobě obviněné ze správního deliktu by měla náležet procesní práva obdobná těm, jakých požívá obviněný z přestupku nebo trestného činu. Žalobkyně na podporu svého tvrzení poukázala na rozsudek zdejšího soudu č. j. 15 A 14/2015–35 a rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové č. j. 30 A 56/2014–35, které judikovaly nutnost nařízení ústního jednání. Toto

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pochybení považuje žalobkyně za zásadní, neboť provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů. I pokud by správní orgán seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně a žalobkyně měla právo být vyrozuměna o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“); v této souvislosti citovala rozsudek Krajského soudu v Plzni č. j. 57 A 51/2014–34.

4. Žalobkyně uvedla, že správní orgány neodůvodnily, proč nebyl proveden žalobkyní navržený důkaz, a to výslech svědka. Žalobkyně si byla vědoma, že správní orgán již nemůže zahájit řízení o přestupku s jí udaným řidičem vozidla, považovala však svědeckou výpověď řidiče za nezbytnou. Magistrát však pouze uvedl, že již nemůže zahájit řízení o přestupku, ale nijak se nevyjadřoval k navržené svědecké výpovědi řidiče. Odkázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 5 As 203/2014–34, který hovoří o tom, že je vždy nezbytné, aby správní orgány odůvodnily, proč důkaz neprovedly.
5. Žalobkyně dále poukázala na to, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečně popsáno místo spáchání přestupku ve smyslu § 77 zákona o přestupcích. Místo spáchání magistrát specifikoval pouze jako „v ulici Kramoly v Ústí nad Labem“. Daná ulice tvoří křižovatku s celkem čtyřmi ulicemi. Pokud měl být automobil zaparkován blíže než 5 metrů od hranice křižovatky, bylo nezbytné, aby správní orgán jasně specifikoval, v blízkosti jaké křižovatky a v jakém směru bylo vozidlo zaparkováno. V opačném případě by byla žalobkyně krácena na právech jako obviněná ze spáchání skutku spadajícího do pojmu trestní obvinění. V této souvislosti žalobkyně odkázala mimo jiné na rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 111/2015–45, č. j. 9 As 80/2014–39 a č. j. 4 As 28/2010–56.
6. Žalobkyně dále uvedla, že byla magistrátem ve výzvě k doplnění odvolání ze dne 11. 5. 2015 nesprávně poučena o tom, o co má odvolání doplnit. Magistrát ve výzvě uvedl, že odvolání má být doplněno v souladu s § 37 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Tyto náležitosti však v odvolání byly obsaženy. Kvůli nesprávnému poučení žalobkyně nevěděla, že její odvolání neobsahuje všechny náležitosti dle § 82 odst. 2 správního řádu. V této souvislosti poukázala na rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 As 99/2010–67.

Vyjádření žalovaného k žalobě

7. Žalovaný k výzvě soudu předložil správní spis a písemné vyjádření k žalobě, v němž navrhl její zamítnutí pro nedůvodnost. Popsal průběh správního řízení a konstatoval, že žalobkyni byla poskytnuta možnost sdělit na základě výzvy magistrátu ze dne 29. 12. 2014 údaje o totožnosti řidiče vozidla. Této možnosti nevyužila. Magistrát tedy postupoval správně a nařízení ústního jednání za účelem výslechu pana Y. bylo již pro řízení o správním deliktu bezpředmětné, když podle § 125g odst. 1 zákona o silničním provozu platí, že *je-li zahájeno řízení o uložení pokuty za správní delikt podle § 125f, nelze již zahájit řízení o přestupku pro stejné porušení povinností řidiče nebo pravidel provozu na*

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

pozemních komunikacích. Žalobkyni byla dána možnost zprostit se odpovědnosti za delikt a bylo pouze na ní, zda využije poskytnuté možnosti ve lhůtě 15 dnů od doručení výzvy sdělit údaje o přestupci. Této možnosti využila žalobkyně svými vyjádřeními ze dne 8. 3. 2015 a 13. 4. 2015, přičemž o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí byla informována.

8. Žalovaný k námitce žalobkyně o nutnosti nařízení ústního jednání v řízení o správním deliktu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015–46, podle něhož není nezbytné v řízení o správním deliktu nařizovat ústní jednání. Žalovaný nesouhlasil s námitkou žalobkyně, že ve výroku rozhodnutí magistrátu nebylo dostatečným způsobem popsáno místo spáchání přestupku, neboť uvedení názvu ulice a města spolu s ostatními údaji tvořícími popis přestupkového jednání, kterého se dopustil řidič vozidla provozovaného žalobkyní, je dle názoru žalovaného zcela dostatečný a průkazný.
9. Žalovaný považoval za nedůvodné tvrzení žalobkyně, že nebyla správně výzvana k odstranění vad odvolání. Žalobkyně si v tomto řízení zvolila zástupce, kterému má být dostatečně známo díky jeho dlouholeté činnosti, co má odvolání obsahovat a že i v případě nedoplnění odvolání bude o odvolání rozhodováno. Nejedná se o zástupce, který není znalý správního řízení, což dokládají rozličné rozsudky Nejvyššího správního soudu.

Posouzení věci soudem

11. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), bez jednání, neboť žalobkyně i žalovaný s tímto postupem výslovně souhlasili.
12. Napadené rozhodnutí žalovaného soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 věty první s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlédnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
13. Po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl soud k závěru, že žaloba je důvodná.
14. Z předloženého správního spisu soud zjistil následující rozhodné skutečnosti. Magistrát obdržel dne 18. 11. 2014 od Městské policie Ústí nad Labem výzvu pro řidiče – oznámení o dopravním přestupku č. 75026/14 ze dne 6. 11. 2014, z něhož plyne, že řidič Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

osobního motorového vozidla tovární značky Audi, registrační značky „X“, se dopustil dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly dopravního přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, a to stáním v rozporu s § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu; k této výzvě byly přiloženy 3 fotografie dokumentující spáchání přestupku. Magistrátem bylo zjištěno, že provozovatelem tohoto vozidla byla žalobkyně. Magistrát ji proto výzvou k úhradě ze dne 29. 12. 2014 vyzval ve lhůtě patnácti dnů k úhradě určené částky ve výši 300 Kč, kterou však žalobkyně neuhradila. Úředním záznamem o odložení přestupku magistrát dne 3. 3. 2015 přestupek odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) zákona o silničním provozu. Ze správního spisu dále vyplývá, že magistrát vydal příkaz ze dne 3. 3. 2015, č. j. MM/OK/PD/75026/14/FiV, jímž žalobkyni uložil pokutu za spáchání správního deliktu dle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Následně zaslala žalobkyně magistrátu podání nazvané „vyjádření k řízení“ ze dne 8. 3. 2015, jež bylo magistrátu zasláno prostřednictvím jejího tehdejšího zástupce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o., v němž sdělila, že jí provozované vozidlo měl v uvedené době svěřené Liu Yuehui, nar. 6. 11. 1956, bytem Palackého 15, Praha 1. Přípisem ze dne 12. 3. 2015 magistrát informoval žalobkyni o tom, že již nelze zahájit přestupkové řízení a pokud chce podat odpor proti příkazu, ať jej zašle magistrátu do pěti dnů od doručení přípisu. Dne 12. 3. 2015 podala žalobkyně proti uvedenému příkazu neodůvodněný odpor. Výzvou k seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí ze dne 18. 3. 2015 stanovil magistrát žalobkyni termín k seznámení se s podklady na den 13. 4. 2015 ve 14:30 hodin. Podáním ze dne 13. 4. 2015 žalobkyně sdělila, že trvá na předvolání svědka pana Y. Žádné další podklady nebyly ve věci zajištěny. Následně magistrát vydal dne 21. 4. 2015 rozhodnutí č. j. MM/OK/PD/75026/14/R. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně, prostřednictvím svého zmocněnce, dne 3. 5. 2015 neodůvodněné odvolání. Obecný zmocněnec žalobkyně byl následně výzván magistrátem k doplnění odvolání, a to ve lhůtě deseti dnů ode dne doručení této výzvy. Jelikož nebylo odvolání ve stanovené lhůtě doplněno, postoupil magistrát spis žalovanému. Dne 22. 9. 2015 žalovaný vydal žalobou napadené rozhodnutí, které nabylo právní moci dne 25. 9. 2015.

15. Soud k námitce žalobkyně spočívající v tom, že řízení bylo zahájeno v rozporu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, předesílá, že by bylo „proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. (...) Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014-21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Přitom platí, že zůstane-li provozovatel vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu nečinný a správní orgán řízení o správním

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

deliktu zahájí, nelze tuto pasivitu již odstát a vrátit se zpět k přestupkovému řízení na základě později provozovatelem poskytnutých či jinak zjištěných informací o totožnosti řidiče (§ 125g odst. 1 zákona o silničním provozu), ledaže provozovatel úspěšně prokáže naplnění liberačních důvodů stanovených v § 125f odst. 5 téhož zákona.

16. V projednávané věci vyzval magistrát žalobkyni výzvou k úhradě ze dne 29. 12. 2014 k tomu, aby zaplatila pokutu 300 Kč, nebo ve lhůtě patnácti dnů sdělila údaje o totožnosti řidiče vozidla. Podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu přitom musí výzva adresovaná provozovateli vozidla obsahovat popis skutku, označení místa a času spáchání, označení přestupku, výši určené částky, datum její splatnosti a další údaje pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7 ustanovení. Všechny tyto náležitosti výzva splňuje. Žalobkyně ve lhůtě nezaplatila určenou částku, ani nesdělila totožnost řidiče vozidla, proto magistrát odložil řízení o přestupku, neboť nedokázal zjistit totožnost řidiče vozidla. Poté magistrát zahájil řízení o správním deliktu. V tomto postupu magistrátu tedy soud neshledává žádnou chybu a konstatuje, že řízení bylo zahájeno v souladu s § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.
17. Soud však přisvědčil námitce žalobkyně o tom, že správní orgány neprovedly důkaz svědeckou výpovědí pana Y. a ani neodůvodnily, proč tento důkaz neprovedly. Ústavní soud k otázce tzv. opomenutého důkazu opakovaně uvádí, že zásadám spravedlivého procesu odpovídá nejen možnost účastníka řízení vyjádřit se k provedeným důkazům, nýbrž i navrhnout důkazy vlastní. Soud sice není povinen provést všechny navržené důkazy, avšak musí o vznesených návrzích rozhodnout a – pokud jim nevyhoví – ve svém rozhodnutí vyložit, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a k právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal (srov. nález Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 61/94, Sb. ÚS, sv. 3, s. 51, obdobně např. nález sp. zn. I. ÚS 549/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 65, nález sp. zn. II. ÚS 663/2000, Sb. ÚS, sv. 22, s. 19, nález sp. zn. IV. ÚS 67/2000, Sb. ÚS, sv. 21, s. 153; dostupné též na <http://nalus.usoud.cz>). Tuto argumentaci lze plně vztáhnout i na dokazování v rámci správního řízení.
18. V odůvodnění svého rozhodnutí magistrát k navržené svědecké výpovědi uvedl toliko jednu větu: „Řidič, který byl udán, jako řidič neprochází evidencí obyvatel, tudíž nemohla být jeho totožnost ověřena“. Toto konstatování magistrátu o nemožnosti ověřit totožnost svědka, však nelze považovat za zdůvodnění toho, proč navrženou svědeckou výpověď neprovedl. Žalovaný se k uvedenému důkaznímu návrhu v odůvodnění svého rozhodnutí vůbec nevyjádřil. I přes skutečnost, že by se správní orgánům nepodařilo ověřit totožnost pana Y., nezbavuje je to povinnosti se s důkazním návrhem v odůvodnění svého rozhodnutí řádně vypořádat. Správní orgány tak měly navrženou svědeckou provést jako důkaz, nebo osvětlit, proč považují svědeckou výpověď pana Y. za bezpředmětnou, jak uvedl žalovaný ve svém vyjádření k žalobě; soud přitom připomíná, že nedostatky rozhodnutí správního orgánu nelze zhojit ve vyjádření k žalobě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 12. 2008, č. j. 8 Afs 66/2008–71). Soud dodává, že se správní orgány nepokusily zaslat předvolání ke svědecké výpovědi na adresu udanou žalobkyní. Na tomto místě je třeba poznamenat, že cizinci nemusí být evidováni v evidenci obyvatel, přestože se na území České republiky

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

zdržují legálně. Soud tedy shrnuje, že správní orgány navrženou svědeckou výpověď neprovedly a ani v odůvodněných rozhodnutích neodůvodnily, proč tento důkaz nebyl proveden. Tím se stala rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů ve smyslu § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. To však nebrání tomu, aby se soud zabýval dalšími námitkami žalobkyně uplatněnými v žalobě.

19. Dále se soud zabýval obecně formulovanou námitkou žalobkyně stran nutnosti provedení ústního jednání. Dosavadní judikatura Nejvyššího správního soudu jednotně stojí na závěru, že u správních deliktů obecně není ústní jednání povinnou součástí správního řízení (srov. rozsudek ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004-53, č. 852/2006 Sb. NSS). V rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v řízení o správním deliktu podle § 125f zákona o silničním provozu nemusí správní orgán nařídít ústní jednání vždy, ale jen tehdy, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků (§ 49 odst. 1 správního řádu). Ve své následné judikatuře se Nejvyšší správní soud závěrů obsažených v citovaném rozsudku přidržel (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 277/2015-33 a č. j. 1 As 166/2015-29, dále ze dne 29. 3. 2016, č. j. 1 As 7/2016-30, ze dne 6. 4. 2016, č. j. 3 As 260/2015-58, ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, ze dne 24. 8. 2016, č. j. 2 As 85/2016-33, ze dne 20. 9. 2016, č. j. 6 As 239/2015-31, a mnohé další). Ústní jednání tedy není povinnou součástí správního řízení o správním deliktu. Z obsahu správního spisu přitom nevyplývá, že by v daném případě bylo ústní jednání nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníka řízení. Námitka žalobkyně je proto nedůvodná.
20. Žalobkyně rovněž namítala, že správní orgán měl provést dokazování za osobní účasti žalobkyně a že žalobkyně měla právo být vyzvolána o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání dle § 51 odst. 2 správního řádu. Soud shledal, že správní orgány v tomto ohledu pochybily, nicméně tato vada neměla vliv na zákonnost rozhodnutí, jak soud rozvede níže. Magistrát v projednávané věci totiž dokazování prováděl, neboť vycházel například z fotografií místa spáchání přestupku přiložených k oznámení o dopravním přestupku ze dne 6. 11. 2014. Provádění dokazování mimo ústní jednání je ve správním řízení možné, avšak účastník o něm má být (zásadně) předem vyzvolán (§ 51 odst. 2 správního řádu) a musí o něm být – jde-li o výsledky svědka či znalce či provedení důkazů listinou a ohledání – pořízen protokol (§ 18 odst. 1 správního řádu). Ve správním soudnictví je však vždy nutno posoudit, zda zjištěná procesní vada mohla mít vliv na zákonnost výsledného rozhodnutí (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003, č. j. 6 A 12/2001-51, č. 23/2003 Sb. NSS, a ze dne 18. 3. 2004, č. j. 6 A 51/2001-30, č. 494/2005 Sb. NSS). V projednávané věci soud neshledal, že by tato vada měla vliv na zákonnost rozhodnutí. Žalobkyně měla totiž možnost se s veškerými důkazními prostředky shromážděnými ve spise seznámit a vyjádřit se k nim na základě výzvy ze dne 18. 3. 2015, avšak neučinila tak. Vzhledem k formě důkazů (listiny) a povaze správního orgánu (rozhodoval pověřenou úřední osobou) nevznikla ani žádná relevantní pochybnost o tom, zda a za jakých okolností se správní orgán s důkazy bezprostředně seznámil.
21. Žalobkyně dále poukazovala na nesplnění poučovací povinnosti, jelikož ve výzvě k odstranění vad odvolání nebyla poučena o následcích neodstranění vad odvolání a

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

způsobu jejich odstranění. Lze konstatovat, že v § 37 odst. 3 správního řádu není stanovena povinnost o následcích neodstranění vad podaného odvolání poučovat. Je ovšem třeba se vypořádat i s tím, že správní řád stanoví i obecnou poučovací povinnost v § 4 odst. 2 (*Správní orgán v souvislosti se svým úkonem poskytne dotčené osobě přiměřené poučení o jejích právech a povinnostech, je-li to vzhledem k povaze úkonu a osobním poměrům dotčené osoby potřebné.*), z níž by povinnost poučit žalobkyni mohla být dovozena. Ustanovení § 4 odst. 2 správního řádu stanoví podmínky, za nichž je nezbytné vyhovět poučovací povinnosti, a to je-li to (i) vzhledem k povaze úkonu a (ii) osobním poměrům dotčené osoby potřebné. Povaha úkonu (výzvy k odstranění vad odvolání) by snad mohla odůvodnit povinnost účastníka řízení poučit, ovšem poměry osoby v nynějším případě povinnost poučit o následcích neodstranění vad odvolání neodůvodňují.

22. Žalobkyně totiž byla ve správním řízení zastoupena obecným zmocněncem, společností FLEET Control, s.r.o., který vystupuje v této roli a typově obdobných případech velmi často, což je soudu známo z úřední činnosti (srov. např. rozsudek zdejšího soudu ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015–34, či rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 3. 2017, č. j. 2 As 12/2017–57, ze dne 6. 5. 2015, č. j. 1 As 19/2015–27, a ze dne 9. 6. 2016, č. j. 2 As 26/2016–45, a další jiné). Proto měl chápat, a lze důvodně předpokládat, že i chápal, jakou povinnost mu (respektive žalobkyni) magistrát ukládá a jaké mohou být následky neuposlechnutí výzvy k odstranění vad odvolání. Osoba, jež pravidelně zastupuje účastníky v řízeních o správních deliktech, je bezpochyby osobou znalou správního procesu a není nezbytné ji o následcích nesplnění výzvy k odstranění vad odvolání speciálně poučovat. Magistrát tak naplnil požadavek přiměřenosti poučení o právech a povinnostech dotčené osoby dle § 4 odst. 2 správního řádu. Shodně se Nejvyšší správní soud k obdobné otázce již vyjádřil v rozsudku ze dne 25. 3. 2015, č. j. 1 As 155/2014–36, v němž uvedl: „*Pokud se účastník správního řízení nechá zastupovat osobou, která vystupuje jako obecný zmocněnec v typově obdobných správních řízeních opakovaně, nemůže s úspěchem namítat, že z výzvy, aby doplnil, čeho se podaným blanketním odvoláním domáhá, a co navrhuje, nepochopil, že má doplnit odvolací důvody, a jaké dopady bude mít nesplnění této výzvy.*“
23. Soud proto konstatuje, že magistrát neměl povinnost ve výzvě k odstranění vad odvolání žalobkyni poučit o následcích neodstranění vad odvolání, a to vzhledem k tomu, že se nechala zastoupit osobou s rozsáhlými zkušenostmi v řízení o správních deliktech. Jelikož na výzvu k odstranění vad odvolání nebylo nijak reagováno, přezkoumal žalovaný v souladu s § 89 odst. 2 správního řádu soulad napadeného rozhodnutí a řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, s právními předpisy. Správnost rozhodnutí by byl povinen přezkoumat pouze k uplatněným námitkám. Řada skutkových otázek a v návaznosti na to i právních otázek, které je třeba řešit, totiž může být známa po přečtení odůvodnění rozhodnutí magistrátu pouze odvolateli. Je-li podáno toliko blanketní odvolání, bez uplatnění jakýchkoli právních nebo skutkových námitek, je povinností správního orgánu přezkoumat v zásadě toliko soulad napadeného rozhodnutí a řízení s právními předpisy. Jde o tzv. omezený revizní princip. Odvolání jako řádný opravný prostředek je plně v dispozici toho, kdo je podal. Je to odvolatel, který má vymezit, s jakým okruhem otázek se má odvolací orgán vypořádat v souladu s příslušnou právní úpravou; nikdo jiný proto jeho úlohu a pozici nemůže nahradit (viz

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 2. 2008, č. j. 2 As 56/2007-71). V postupu správních orgánů v tomto ohledu tedy soud neshledal pochybení, které by mohlo vést ke zrušení napadeného rozhodnutí.

24. Žalobkyně zpochybňovala rovněž nedostatečné vymezení místa spáchání přestupku. I tato námitka není dle soudu důvodná. Magistrát místo spáchání přestupku ve svém rozhodnutí vymezil tak, že dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly blíže neustanovený řidič provozovaného vozidla zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Lze souhlasit s tím, že ve výroku rozhodnutí o správním deliktu musí být správní delikt vždy specifikován tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Výrok rozhodnutí o jiném správním deliktu proto musí obsahovat popis skutku uvedením místa, času a způsobu jeho spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Pokud správní orgán tyto náležitosti do výroku svého rozhodnutí neuvede, je k takové vadě soud povinen k námitce účastníka přihlédnout a správní rozhodnutí z tohoto důvodu zrušit. Požadavek na dostatečnou specifikaci skutku ve výroku správního rozhodnutí není samoučelný, neboť je nezbytný pro to, aby nemohlo dojít k nepřipustnému dvojímu postihu téhož jednání. Především tímto požadavkem je pak třeba poměřovat náležitosti výroku rozhodnutí. Nedostatečný popis skutku ve výrokové části přitom nelze nahrazovat přihlédnutím k jeho popisu v odůvodnění rozhodnutí či zohledněním obsahu podkladů rozhodnutí založených ve správním spise (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006-73, č. 1546/2008 Sb. NSS; nebo také rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 12. 2009, č. j. 8 Afs 56/2007-479, či ze dne 11. 11. 2015, č. j. 2 As 111/2015-42). Obecně dále platí, že není nezbytné ani možné, aby byly ve výroku uvedeny všechny zjištěné skutečnosti. Je nicméně nutno trvat na splnění požadavku nezaměnitelnosti s jiným skutkem, a to zpravidla uvedením vlastního jednání delikventa, místa, času a způsobu spáchání deliktu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2013, č. j. 7 Afs 59/2013-35), stejně jako na vymezení toho, jakým způsobem postihovaný skutek naplnil jednotlivé znaky skutkové podstaty (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 9. 2009, č. j. 4 As 7/2009-66).
25. Pro účely podřazení skutku pod skutkovou podstatu nedovoleného zastavení a stání je v projednávané věci nutné vymezit místo spáchání přestupku tak, aby bylo najisto postaveno, že vozidlo stálo „na křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky a 5 m za ní“ [srov. § 27 odst. 1 písm. d) zákona o silničním provozu]. Ve výroku rozhodnutí magistrátu bylo přestupkové jednání mimo jiné specifikováno tak, že dne 6. 11. 2014 v 9:43 hodin v Ústí nad Labem v ulici Kramoly blíže neustanovený řidič zastavil a stál v křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky. Z výroku rozhodnutí magistrátu je patrné to, že vozidlo stálo ve křižovatce a ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky v Ústí nad Labem v ulici Kramoly. Magistrát rovněž tím, že ve výroku rozhodnutí uvedl, že vozidlo stálo ve vzdálenosti kratší než 5 m před hranicí křižovatky (tedy nikoliv za hranicí křižovatky), vymezil i směr zaparkovaného vozidla ke křižovatce. Skutkové okolnosti spáchaného správního deliktu provozovatele vozidla tak byly výrokem správního rozhodnutí popsány dostačujícím způsobem, byť lze souhlasit se žalobkyní v tom, že by v dotčené věci bylo vhodné doplnit výrok rozhodnutí též o údaj o tom, na křižovatce kterých ulic vozidlo

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

stálo. Vymezení místa spáchání přestupku tak nijak nemohlo omezit právo žalobkyně na obhajobu v této věci. Rozhodnutí magistrátu soud nezrušil, ačkoli to žalobkyně požadovala, neboť zjištěnou vadu lze odstranit v odvolacím řízení.

26. Soud tedy shledal žalobu důvodnou a napadené rozhodnutí žalovaného podle § 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s. pro vadu řízení zrušil. Zároveň soud podle § 78 odst. 4 s. ř. s. rozhodl o vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení, v němž je ve smyslu § 78 odst. 5 s. ř. s. vázán výše uvedenými závěry soudu.
27. Vzhledem k tomu, že žalobkyně měla ve věci plný úspěch, soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. uložil žalovanému zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku náhradu důvodně vynaložených nákladů řízení o žalobě v celkové výši 11 228 Kč. Náhrada se skládá ze zaplaceného soudního poplatku 3 000 Kč, z částky 6 200 Kč za dva úkony právní služby právního zástupce žalobkyně po 3 100 Kč podle § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 vyhlášky Ministerstva spravedlnosti č. 177/1996 Sb., advokátní tarif, ve znění pozdějších předpisů [převzetí a příprava zastoupení – § 11 odst. 1 písm. a), podání žaloby – § 11 odst. 1 písm. d)], z částky 600 Kč jako náhrady hotových výdajů advokáta [dva režijní paušály po 300 Kč podle § 13 odst. 1 a 3 téže vyhlášky] a z částky 1 428 Kč představující 21 % DPH, kterou byl advokát podle zvláštního právního předpisu povinen odvést z vyčíslené odměny za zastupování a náhrady hotových výdajů.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

Ústí nad Labem 16. ledna 2018

JUDr. Markéta Lehká, Ph.D., v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)